TIT-BITS OF ANIMAL LIFE.

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES.

జంతు వర్తమాన సారము.

పాఠశాలలోను ఇండ్లలో నుపయుక్తమగు మూడు నెలల కొకమారు ప్రచురింపబడు

జీవకారుణ్య విషయముల పత్రిక.

సంపుటము XXI.] OCTOBER 1923-సం॥ అక్టోబరు నెల. [సంచిక 4.

Insect Intelligence

REMARKABLE SAGACITY OF THE ANT

When we notice the wonderful habits of insects it is necessary to be extremely cautious how we judge their intelligence by their behaviour; because instinct has reached a greater degree of perfection among insects than in any other group of animals, writes Miss L. E. Cheeseman, Curator of the Insect House, Zoological Gardens, London.

For example, a butterfly will select a plant which is the food of her caterpillars, on which to deposit her eggs. Marvellous, we might say, that an insect which feeds on honey should have the intelligence to make this provision for a leaf-eating generation! But we know that this is merely inherited instinct; that it is the scent of the plant which excites the scent-organ of the butterfly, and hereby sets in motion a whole system of complex machinery resulting in the depositing of eggs. If the juice of the plant should be extracted, and some other plant soaked in it, the butterfly will just as readily lay her eggs on this plant although it is not the food of her caterpillars. For an insect acting on instinct will complete the accustomed series of mechanical impulses without perceiving that some important condition is lacking whereby the whole action is rendered futile.

INSTINCT *vs.* INTELLIGENCE

Experiments of this kind have made some scientists believe that all insects' actions may be purely mechanical; but even the experimentists themselves are forced to admit that in the higher orders of insects, and particularly among social insects, there are remarkable instances of behaviour which point to a higher standard of intelligence altogether.

Wild bees, wasps, and ants furnish very valuable evidence on this point, and especially the carnivorous ants. After all, in which group of insects should we more likely to find a higher grade of mentality than in a community of carnivorous creatures which live by their wits? If man himself had not taken to living in communities, and had not given up his vegetarian habits, might he not have remained an ape?

Instincts are sufficient for any creature so long as they meet all the exigencies of its daily life; the propagation of the species being the final end in view. But the outside work of an ant colony creates problems which cannot be solved by hereditary instinct, and it is among the outside workers of an ant colony that we find the most highly developed cerebral nerves—which take the place of brain in insects—and we further find evidence of memory, resourcefulness, ingenuity, perseverance, and the ability to profit by experience.

INTRICATE ORGANIZATION.

Instinct can direct all the actions, complicated though they may be, which take place inside an ants' nest by which the eggs are fertilized, laid, and tended until they hatch; and the larvæ are fed, washed, defended, and given materials to form their cocoon, if they spin one; and the pupæ are cleaned and kept in the right temperature until the mature ant is ready [illegible] when the pupal skin is [illegible]

their limbs are straightened out for them, and they are set on their legs, henceforth to take their place as a working member of the commonwealth.

Instinct can direct all these actions; but when we consider the activities of those ants which work outside the nest we discover the need of another class of intelligence. All day long wingless workers are hurrying up and down their high-roads bringing food for the colony. Economy of time and energy must be the foremost consideration if the strength of the nest is to be maintained. So we find that there are scouts to bring tidings of any substantial booty and lay a 'scent trail' to it which is obediently followed by other workers. How implicit is this obedience to their leaders may be tested by drawing the finger across it. The worker will instantly be thrown into confusion until the scouts or some of the master-minds have repaired the breach by running over the trail where the new strange scent had damaged it.

Tunnelled Safety

Observations on army ants in Nicaragua by Belt show very clearly the wisdom and judgment of the ant leaders, and the unhesitating loyalty to their leadership of the other workers. The food of army ants consists mainly of live insects; and they travel in massed formation to hunt their prey and overcome by their vast numbers any small creatures unlucky enough to be in their path. One of these armies happened to be crossing a railway, and every time a train passed thousands of ants were crushed. But a little later when Belt observed them again there were no ants on the lines, but the whole army was marching through tunnels which they had made under the rails. He scraped away these tunnels, but the ants only waited long enough to excavate new ones; for the leaders had sensed danger, and not one ant would cross over the lines contrary to their guidance.

A similar instance was witnessed in Italy, where the observer who recorded the incident was watching streams of a small red species of ant which came into the house through the window. As the intruders were troublesome, a fly paper was stretched across the window-sill, and [illegible] ered with hundreds of little ant corpses. The next morning there was no increase in the numbers of the dead, but, on the contrary, a line of living ants was crossing the sticky surface quite unconcernedly by a path which they had constructed of particles of soil, etc. Not only were they carrying out their original plans, but they were taking advantage of the flies and other insects that were caught on the paper and dragging them off for food!

In the Insect House at the Zoological Gardens observations have been made for some time past on a colony of wood ants, which are found in almost any wood in Britain where Scots firs are growing, the needles of which form the chief material of their nests. Two colonies of these ants were established, each surrounded by a lead trough of water three inches broad to prevent their escape. From time to time a dead mouse was given them as food, which was buried in a few days. It was always laid on the same piece of ground in the front part of the nest near the moat, but on one occasion while they were burying it it rolled into the water. As they could not recover the corpse it was removed, and another dead mouse laid on identically the same spot. But this time the ants dug on the side farthest from the water so that the mouse rolled away from it towards the nest. This was clearly no coincidence, but the leaders profited by the memory of their previous disaster.

War of the Colonies

As one colony became overcrowded, a bridge was placed over the moat between the two nests, and they were allowed to fight and re-colonise the ground. The pupæ of the conquered nest were stolen by the stronger colony, and, wishing to ascertain where these were being placed, I had the conquerors disturbed. The whole colony was instantly in an uproar, and turned out in full force to attack the invisible enemy. But one soldier-ant went down to the bridge-head, and there he stood sentinel for nearly half an hour, challenging every ant that crossed, interrogating each with his antennæ before allowing them to proceed. His chosen position was astoundingly correct, for it was the only point by which an enemy could approach—except by air, in which

192956

case the ants on guard would have noticed a shadow.

Many more examples could be quoted of the remarkable sagacity of these tiny atoms of the animal world, a sagacity which is calculated to result in a maximum of successful ventures with a minimum of expenditure of energy.

Kindness to Animals

A LANTERN LECTURE

A Lantern Lecture was given in the Hall at the Headquarters of the Theosophical Society, Adyar, on Sept. 15, at 6-45 P.M. by Mr. N. C. Rangaswami Iyengar, Superintendent of the S.P.C.A., Madras. There was a good attendance of residents, students and visitors. Dr. Annie Besant had hoped to take the chair, but was called away on more urgent business, her place being taken by Mr. Schwarz, Hon. Treasurer of the Theosophical Society, who is also an enthusiastic member of the Madras S.P.C.A.

The opening part of Mr. Rangaswami Iyengar's speech was particularly striking, laying stress upon the ennobling and uplifting power of humaneness of mankind, and the need to develop those virtues connected with the 'Heart' side of man's nature, i.e., sympathy, compassion and chivalrous protection of the weak and helpless.

As one listened to the speaker, one was impressed first and foremost with his earnestness, sincerity and intense enthusiasm, qualities which must inevitably awaken in the minds of his audience an interest in the subject, and sympathy with his admirable work, and we feel sure that some were moved to take more active part in the work of animal protection in future.

Mr. Rangaswami Iyengar is very painstaking as to detail, which gave his address a wide appeal. After the opening part of his lecture, which dealt mainly with the ethical value of humaneness, he gave stories from the *Puranas*, Hindu mythology, Christian, Jain, Muhammadan and Buddhist scriptures, all of which went to prove how kindness and compassion are loved of God and rewarded by Him, and how cruelty inevitably leads to downfall and in a direction away from God, whose nature is Love. These stories were illustrated by lantern slides, the pictures quickly changing as the various phases of the story were related. Some who were not conversant with English were able to follow the story by the pictures alone.

The speaker then passed on to acquaint his audience with the various forms of cruelty which exist around us. Much of this part of the lecture was marred by the frequent bursts of laughter at the descriptions of 'Man as a bully and tormentor'. One simply fails to comprehend that quality in human nature, particularly in the young, which takes pleasure in the humiliation and distress of some victims of mean and cowardly treatment; so that one is led to doubt the efficacy of depicting scenes of the cowardly pranks played by ignorant boys on helpless creatures, unless the meanness and degradation of the act is really brought home to the audience. If the latter were the case, a feeling of indignation should be aroused at the cowardly act, instead of a desire to laugh, displaying a sense of superiority at the animal's distress. It is true the young people in the audience were the culprits here, and this proves to us more forcibly than anything else the need for humane education in Schools, Scout troops, etc.

Mr. Schwarz, in thanking the speaker, pointed out that the admirable work done by the Madras S.P.C.A. was not sufficiently recognized by the public, otherwise it would meet with a more generous support, its income being inadequate to cope with the ever-widening development and progress of the organization.

Mr. Rangaswami Iyengar met some of the Adyar residents in the afternoon at 5 p.m., who desire to form a group for Animal Protection. All were pleased at the accounts of the splendid work done by the S.P.C.A., as well as being shocked and horrified at the descriptions of some of the forms of cruelty, which would go on unchecked, but for the work of the S.P.C.A.

Love in the Lower Kingdom

Henri Coupin, a French writer who has done much to popularise science, has been studying the love histories of birds and animals.

He assures us that among birds there

are few females that reign over the heart of the males during their entire lives. Only in the cockatoo and parrot families is such fidelity found, cases being recorded in which the mate has died of grief when death has taken away his wife. Coupin ought to have added the eagles, which are monogamous, and rarely mate a second time if one of the pair dies.

Among those he speaks of, the male and female are entirely equal, neither seeking to dominate the other. Among the rest of bird kind, however, the family life lasts only a season; they mate in spring, rear their little ones in summer, divorce in autumn, and mate the year following.

The dove is a monster of infidelity, says M. Coupin, and there are many families of birds in which the harem instinct is pronounced, the males of the pigeon and ostrich tribes being especially patriarchal.

During the period of courtship the males go through all the agonies of jealousy characteristic of the human group. Their displays of vanity and their especial graces are equally humanlike, but once they have mated equally perfect and indisputable is the law that abides in birdland.

This, however, is also the case among the larger monkeys which in family life display a very high type of conjugal attachment and consideration. Of all animals, says M. Coupin, they are most domesticated and tribally the best citizens.

Among the lions the marriage is also of a very perfect kind, although his lordship, the lion, very soon wearies of being faithful and so, indeed, does her leonine ladyship, and divorce is very common among them after a season or two of marital bliss. The lion is, however, the best of all husbands in attentiveness and willingness to provide for the wants of the lady and the little ones.

A lioness frequently has ten or twelve lions competing for her favours. The competition among the males naturally gives rise to the bloodiest battles, yet when the lioness has chosen her mate the rejected lions retire with a common accord.

Animals as Spies

ABILITY OF FOX

The use of animals as spies has been a military art practised in Japan from remote times. The animals so used were the dog, fox and rat, which were trained for the purpose.

Naturalists say that the fox can be trained even to imitate the human voice, and the power of the animal in this direction is very effective, especially when trained to utter low sounds. It is only common knowledge that dogs and cats can be trained to understand human speech. If you order a dog to approach you when he knows full well you intend to punish him, he again reveals to a wonderful degree an accurate knowledge of your mind. In order to win the confidence of animals and then train them, one has to be kind and gentle towards them. Animals are most susceptible to affection, and readily averse to the opposite, even beasts of prey.

The fox is reckoned among the most clever of the wild animals in Japan. When a military officer desired to ascertain certain geographical facts as to the situation of a camp or fortress held by the enemy, he found the dog or fox his most efficient spy.

In feudal times certain places were always guarded, and all travellers passing either way through these barriers were strictly examined, while other likely places had watchmen hidden, but the entire country could not be so covered. For this purpose the ubiquitous fox was utilised. Human spies guarded the pathways over the mountains and across the plains, but the fox guarded the wilds and other pathless regions. The fox is small and not easily seen; he knows every foot of the country he traverses. Always on the trail, the animal spy follows the human spy.

When the fox or the spy dog perceives or detects the presence of a human being in the course of his patrol, he utters a faint sound, which his master behind understands and notes. The animal utters various sounds, and these are signals for the master to follow up or retire, as the case may require. The animal is trained to vary the cry whether the enemy is approaching or retreating. When the master finds he has lost the trail and cannot find his way out of the forest or mountain, he imitates the cry of a fox, and gets a reply that guides him the way he desires to go. If he continues to cry or bark in a special way, the fox will come to him and lead him aright.

Rats, too, were used as spies by the army officers of feudal Japan. The spy carried his pet rat in his sleeve. On approaching the position to be espied upon, he let the animal go free. The rat was trained to pick up any bit of paper it could find and bring it back to its master. In this way much valuable information was obtained.

Lives Saved by Dogs

WONDERFUL ACTS OF SAGACITY

Remarkable examples of life-saving by dogs are recorded in the annual report of the National Canine Defence League. The bronze medal of the League has been awarded to:

'Benny' and 'Nellie,' whose barking led to the discovery of their mistress, lost on Dartmoor, and who was unconscious when found.

'Bell,' a retriever, who gave the alarm of fire while her master and his family were asleep.

'Fluff,' a Pomeranian, whose barking saved his master's life, his shop and house being burnt out.

'Tiger' who saved a boy of eight from drowning in the River Calder.

'Toss,' who saved his master, an Anglesey farmer, from being gored to death by a bull.

'Paddy,' who gave warning of fire at night by pawing his mistress's arm until he roused her.

'Glen,' a sheep-dog, who saved the life of his mistress when attacked by an angry cow, by leaping up and biting its nose and legs, thus causing the cow to run away.

'Lucky Prince,' who saved his master when caught in the quicksands of Llanelly. The dog was given a rope and went to his master, who had sunk shoulder deep, and was with great difficulty dragged to safety.

The report states:

'So far as we can judge there is an increasing sensitiveness to the sufferings of dogs, and a growing current of thought which is favourable to their interests.'

Our Noble Savages

The continued efforts of British visitors to put an end to the pigeon-shooting at Monte Carlo have been successful. We are heartily glad that this is so. Yet the *Times*, which opened its columns to the campaign against blood-sports on the Riviera, will continue to publish, like other papers, frequent and voluminous record of the successes of 'sportsmen' in this country in getting live foxes and hares torn to pieces by hounds.

Similarly, the collection of hares in order to have them coursed to death for the benefit of spectators at Waterloo Cup and similar meetings is accepted as 'legitimate sport.' Yet this is even more contemptible than hunting, for the victim has been kept in the agony and terror of captivity, and is released with practically no chance of escape. Moreover, the spectators are not taking the slightest risk themselves, whereas straight-siding huntsmen do take their chance of a fall.

Of the two evils, hunting and shooting for pleasure, shooting is greater in extent, since its victims are far more numerous; but as regards intensity of cruelty, hunting is obviously more revolting. For, though some birds may escape from the guns to die slowly of their wounds, the majority are killed outright, whereas no hunted animal escapes without many minutes or even hours of exhaustion and terror, culminating in the final horror of being torn in fragments while still alive.

This cold-blooded organization of 'sport' with its carted stags and hares caught only to be coursed, is just as disgusting as the gathering of boxed-up pigeons for the gilded gunmen of Monte Carlo. Yet those who rave against this 'sport' abroad condone worse atrocities at home, and talk complacently about fox hunting as a 'grand old British sport' and one of the cherished pastimes of our ancestors.

They might recollect that our ancestors used also to enjoy public burnings and floggings and executions, cock fights and bear-baiting.—*Daily Herald*.

అహింస—(*Continued.*)

మఱియు మాంసభక్షణము చేయువాడు జీవనార్థము వేటలాడగూడదనియు తాను పెంచిన జంతువును తాను చంపుట చంపించుట కూడదనియు నీ రెంటిని మాంసభక్షకుడగు ప్రతివాడును సామాన్యనీతిగా మనస్సునందుంచుకొనవలయును. అట్టివాడు క్రమముగ హింసనే

మాని తరించును. కొందఱు వినోదార్థము వేఁటకరిని హింసించుటకలదు. దానిని మానుట సాధారణ జనులకు సాధ్యముగాదు. అయితే ఆ హింసను మనస్సునకు నొచ్చునట్లు చేయఁగూడదు. మఱియు వాచస్పత్యనిఘంటువులో అహింసాశబ్దమునకు

1. వాఙ్మనఃకాయములచే పరులను పీడింపకుండుట
2. ప్రాణులను పీడింపకుండుట
3. అశాస్త్రీయ ప్రాణిపీడ చేయకుండుట

అని మూఁడు విధములుగ నర్థము వ్రాయఁబడియున్నది. ఇందు మొదటిది మనోవాక్కులను గలుపుటవలన మనుజులకొఱకు మనుజులుచేయు పీడ నుద్దేశించి చెప్పఁబడియున్నది. రెండవది ప్రాణిపీడానివృత్తియని చెప్పుటచే మనుష్యేతర ప్రాణులనుగూర్చి మనుష్యులుచేయు పీడ నుద్దేశించినట్లేర్పడుచున్నది, మూఁడవది అశాస్త్రీయ ప్రాణిపీడ చేయకుండుట అని చెప్పుట వలన యజ్ఞాదులయందు పశువధ కంగీకరించినట్లేర్పడును. రాజులకు వేఁటయనునది విధిగ జెప్పబడియున్నందున రాజు వేఁటచేయుటలో తప్పు లేదు. అటుల వారిచే జంపఁబడిన జంతువులకు సద్గతిగలదని చెప్పఁబడియున్నది. అయినను వధరూపమైన వేఁటను రాజులకెందుకు నియమించిరో యోచింతము.

సామంతులుగనుండు రాజులు శరీరపరిశ్రమ విషయమున తఱుచుగ నశ్రద్ధచేయుదురు. కావున వేఁటలకుబోయినప్పుడు తఱుచుగ గుఱ్ఱము నెక్కక తప్పదనియు వేఁటస్థలమున చాలవరకు నిమ్నోన్నత ప్రదేశములలో నడచుట సంభవించుననియు కొండలవేఁటకు బోవువారికి వాని నెక్కుట దిగుట తటస్థమగుననియు బాణములతోగాని, తుపాకులతోగాని వేయుటవలన లక్ష్యశుద్ధియు, చురుకుదనమును గుదురుననియు జంతువులకొఱకు కనిపెట్టియుండుటవలన ఓరిమి, నెమ్మది, పట్టుదల, శ్రమకోర్చుట, మనోదార్ఢ్యము మొదలగు గుణము లలవాటుపడుననియు శృంగములుగలవానిలో మగజంతువులను జంపుచు స్త్రీజంతువులను విడుచుటవలనను పందులలో పిల్లలతో వచ్చువానిని విడుచుటవలన విచక్షణ స్వభావము, దయారసము, నలవాటుపడుననియు వేఁటలో జంతువులను దోలవచ్చు సామాన్యజనుల కష్టసుఖములను వినుటకవకాశము గలుగుననియు నీలాభముల కొఱకు రాజులకు వేఁట విధింపఁబడినది. వేఁటకాండ్రలో నరుడుగ నొకరిద్దఱు కూర్చుని యున్న పక్షిని నిలువబడియున్న జంతువును వేయనట్లు తెలియవచ్చినది. విధి విహితమయినను వేఁటను రాజులు వ్యసనముగా దీసికొనఁగూడదు. 'అతిసర్వత్రవర్జయేత్.' వయః పరిపాకమయిన పిమ్మట క్రమముగ దానిని విడుచుకొనుట యుక్తముగ దోచుచున్నది.

వేఁటలయందు జంపఁబడు జంతువులకు సద్గతి గలదనియు రాజులకు హింసయనఁగా దండింపదగినవారిని దండింపకుండుట, దండనార్హులుగాని వారిని దండించుట, బ్రాహ్మణుని మనస్సునకు నొప్పితగులునట్టి పనిచేయుట, అనపరాధియైనవానిని శిక్షించుట యని నాలుగు తెరగులయియుండునని శ్రీమహాభారతములో మఱియొకచోటఁ జెప్పఁబడియున్నది.

పై విధముగా నీ యహింసావిషయము యథామతిగా విమర్శించి వ్రాయఁబడియెను.

మహారాజా ఆఫ్ బొబ్బిలి.

మనుష్యేతర జంతువుల విషయమున మనము నడుచుకోవలసిన ధర్మములు.

పశువులు మొదలగు జంతువులు మన యుపయోగము నిమిత్తమే సృజింపఁబడినను మన

యొద్ద నున్నంతకాలమును కడుపునిండ మేత వేసి నీళ్లుపోసి వాని సంరక్షణము చక్కఁగా విచారించుచు ప్రేమతో నాదరించుచుండుట మనకు విధియైయున్నది. వానిచేత నెప్పుడును శక్తికిమించిన పనిని చేయింపరాదు; జంతువులు ముసలితనముచేతఁగాని, అలసటచేతఁగాని, రోగముచేతఁగాని, ఆహారాదుల లోపము చేతఁగాని తిన్నగా పనిచేయలేనప్పుడు వేగముగా నడువలేదని యెక్కువ పనిచేయలేదని వానిని కొట్టుటకంటె క్రూరకృత్యము మఱియొకటిలేదు. కొందఱు పశువులకు తామే యగ్రపుత్రులయినట్టుగా మేఁతపట్టని దూడలకు సహితము తిన్నగా పాలువదలిపెట్టక జ్యేష్ఠభాగమునువలె పాలనన్నిటిని పితుకుకొందురు; తిన్నగా మేతపట్టువఱకును దూడలకుఁ గావలసిన పాలను వదలివేసి మిగిలినవానినే పితుకుకొనుట మానుషధర్మము. ఆవు, గేదె, ఎద్దు, మేఁక, గుఱ్ఱము, కుక్క మొదలయిన జంతువులు మనకెంతో యుపయుక్తములుగా నున్నవి. అవి లేకపోయిన పక్షమున, మన కిప్పుడున్న సౌఖ్యములో సగమైనను లేకపోయి యుండును. కొందఱు దుర్మార్గులు కప్పలు, మేకలు మొదలయిన సాధుజంతువులను నిష్కారణముగా హింసించుచుందురు. అట్టి వారికి హింసచేయుచున్నచో క్రమక్రమముగా దుష్టచేష్టలు పట్టుపడి, మనుష్యుల విషయమున సహితము క్రూరులయి యట్టివారు చెడిపోదురు. మనము నిర్లక్ష్యముచేసెడు చిన్న జంతువులకు సహితము మనలను సృజించిన ఈశ్వరుఁడే సృజించి, మనమీఁదవలెనే వాని మీఁదను ప్రేమయుంచి కాపాడుచున్నాఁడు. కాఁబట్టి వానిని బాధించుటవలన భగవంతుని విషయమున గొప్ప యపరాధమును జేసినవారమగుదుము. అందుచేత జీవకారుణ్యము మనకు విధాయకములైన ముఖ్యధర్మములలో నొకటిగానున్నది.

పశుపాలనము.

ప్రాచీనకాలమునుండియుఁ బశుసంరక్షణకుఁ బ్రసిద్ధిఁగాంచిన హిందూదేశమందిపుడు దానియెడ ననాదరణ మంకురించుచున్నది. పశువులం దుత్తమజాతులిపుడు తఱచుగా నశించినవి. రానురాను దానిస్థితి మిక్కిలి కష్టప్రదమగుచున్నది. అందును పల్లపు తాలూకాలనుండి వలసపోయెడి పశువుల యవస్థ ఘోరతమము. అన్యదేశాశ్రయమే యందులకు మూలము. కాపరిమొదలు పైచూపరివఱకును నాదీనజంతువులయెడల నిర్దయప్రవర్తనులై యున్నారు. ఇఁక చెన్నపురివంటి చోట్లనుగూర్చి చెప్పనక్కఱలేదు గదా! అక్కడ జట్కాగుఱ్ఱములస్థితి, యావుదూడలస్థితి దలఁచిన నొడలు వణకునుగదా! మహాపాతకులకు యమలోకమందైన నిట్టి బాధలుండునో యుండవో! ఎన్నెన్ని క్రొత్తక్రొత్త రీతుల చర్మనిర్మాణము వెలయుచున్నదో అన్ని యన్నిరీతుల పశుమారణోపాయములును పెంపొందుచున్నవి. పాపము వానికి నోరులేకుండుటచేఁ గదా యెవరెంత హింసించినను గుక్కురుమిక్కురుమనక తలవంచి యనుభవించుచున్నవి.

మనుజసంఘమేయైన యెడల నిట్లు సాగునా? బలవంతముగా హింసించుట యిట్లుండఁగా దైవికముగా వచ్చెడు వ్యాధు లొకప్రక్కఁ జెలరేగుచున్నవి. ఇఁకఁ బశుసంఘమునకు బ్రదుకు తెరువేది? వీనిపట్ల మన పూర్వులు చూపిన యాదరణ మమూల్యముగదా! వేదఋక్కులందును, భాగవతధర్మములందును, బౌద్ధధర్మములందును నీ విషయమున గాధలనేకము లున్నవి. ఆ కాలమునవే వాని [illegible]

ణములఁగూర్చియు వ్యాధులను, చికిత్సలను
నాహార విహారాదులనుగూర్చియు నాయు
ర్వేద ముద్భవించెను. ఆయుర్వేదమునకుఁ
బిదప శాలిహోత్రసంహితమే అశ్వశాస్త్రము
లం దాదిమగ్రంథము. ఈ గ్రంథకర్తయైన
శాలిహోత్రమహర్షి యుధిష్ఠిరునికంటె
ప్రాచీనుడు. వీనియందింక కొన్ని గ్రంథములు
విజ్ఞాననిధియనఁదగిన ప్రాచ్యలిఖిత పుస్తక
భాండాగారమందున్నవి. ఇఁక నీ కాలమున
నా ప్రాచీన వైద్యవిధానము పాటింపఁబడుట
లేదు. నవీనవిధానమున వాని వ్యాధులఁగూర్చి
యింతవఱకును సరియైన ప్రతిక్రియలుండకుం
డుట శోచనీయము. వెటర్నరీవారి సాయమే
మోయున్నది. 1916 సం॥ మొద లిప్పటివర
కును బ్రతి సంవత్సరమును మేమెఱిగినంతలోఁ
జీడపారులో, గాళ్లో యేదోయొక జాడ్యము
వచ్చి పశునాశము జరుగుచునేయున్నది. వచ్చి
నప్పుడెల్లను గ్రామోద్యోగులు రిపోర్టుచేయు
టయు వెటర్నరీవారు వచ్చి చికిత్సించుటయు,
తగిన ఫలములేకుండుటయు గోచరించుచున్నవి.
కాన గ్రామస్థులకు వీరియందంతగా విశ్వా
సము కుదురకున్నది. అంతేగాక యీ పద్ధతులు
బహు ధనసాధ్యములునయి యున్నవి. ప్రస్తుత
ము ధనసంపద తగ్గియుండు భారతదేశమున కది
యంతగా ప్రయోజనకరముకాదు. పనికివచ్చు
నది యా ప్రాచీనాయుర్వేదవిధానమే. దీనిని
పునరుద్ధరించి దేశీయవైద్యవిధానమును బ్రోత్స
హించు టుచితము. ఇది గుణకారికాదనఁ
జాలము. పరిశీలించిచూచిన పిదపఁగదా కాదని
యో, యగుననియో చెప్పఁదగియుండును. మను
జుల కద్భుతముగా గుణమిచ్చుచున్న యాయు
ర్వేదము పశువుల కేల పనికిరాకపోవును? గోర
క్షకసంఘము వారొక గోగణపక్షముననైనను
శ్లాఘ్యముగా బలిచేయుచున్నారు. వారు వం
దనీయులు. వారి యాశయమింకను విశాలమై
భూతరక్షకసంఘము గావలయునని కోరెదము.
వారి యాశయములు ప్రతిపల్లెకును వ్యాపింపఁ
జేయదగినవి. ఆ మహా సంఘోప దేశముల నిర్వ
ర్తించుటకును ప్రజలకా సంఘోద్దేశముల నచ్చ
టచ్చటఁ జెప్పుటకును గ్రామసంఘములుండ
వలెను. ఆయా స్థానమునం దాయుర్వేదవిధాన
మునఁ జికిత్సించువారలుండవలెను. పశ్వాయు
ర్వేదపాఠశాలలంగూడ స్థాపించవలెను. తాలూ
కాబోర్డువారును ఈవిషయమున నుదారాశయ
ముతోడఁ బనియొనర్పుట లోకహితము. బాల
భటు లీయుద్యమమున కెంతయో సాయమొ
నర్పఁదగుదురు. వారి జీవితపవిత్రీకరణమున కిది
యొక యర్హకృత్యము. ప్రతి హైందవులకును
నీ యుద్యమమునకు దోడ్పడుట విధియని తలం
చెదము అపుడే వారి యార్యమతాభిమా.
నము ప్రకాశమానమగును. హిందూదేశక్షే
మము ఈ పశ్వారోగ్యపాలనములో నణగి
యున్నది. ఈ నవీన యంత్రతంత్రాదులేవి
లేకున్నను భారతీయులెట్లో జీవింపఁగలరు. కాని
పశువులు లేనిచో పస్తువరుండవలసినదే. ఇట్టి
పరమోపకారి జీవులహిత మరయకుండుట
న్యాయముకాదు.

ఆ. కృషికివలయునట్టి వృషభంబుల నొసంగి
ప్రజ్ఞబలముఁగూర్చు పాలనొసఁగి
భరతభూమిఁబ్రోచు ప్రత్యక్షదేవత
గోవు తల్లినెపుడుఁ గావవలయు.

మహమ్మదీయులపాలనమున పశువధ లేకుండుట.

పూర్వము హిందూదేశము పాలించిన
మహమ్మదీయప్రభువులు మతవిషయమునఁ
గాని, పశుహింసామూలమునఁగాని హిందు
వుల కేవిధమైన మనస్తాపమును గలుగనీయక
మిక్కిలి యాదరణముతో నడుచుకొన్న విధ
ములు గడు శ్లాఘనీయములు. వానినిగుఱించి
యిచట కొంచెము వ్రాయుదము.

మహమ్మదీయులు తమ పాలనకు లోఁబడిన
హిందువులను తమకు బానిసలనిగాని, విధేయు
లనిగాని తలచక వారియందు భ్రాతృభావము
తోడి గౌరవమును జూపుచు రాజకీయోద్యో
గముల నొసంగుచుండిరి. ఇంతియకాక పశు
హింస హిందువులకు మిక్కిలి యప్రియమని
తెలిసికొని దానిని మానుచుండిరి.

మహమ్మదీయపాలన మారంభమయినది
మొదలు, పశువులు, మేకలు, గొఱ్ఱెలు మొద
లయిన జంతువులను ఆహారనిమిత్తమై చంపెడు
వారికొక విధమైన పన్ను విధింపఁబడెను.
అయితే ఫెరోస్ షా టుక్లక్ (Feroz shah
Tughlak) కాలమందు కొన్ని మాంస మమ్ము
వారియొక్క ప్రార్థన మంగీకరించి పైపన్ను
త్రోయఁబడెను. ఈ పన్ను మహమ్మదీయపాల
నము హిందూదేశమం దారంభమయినదిమొ
దలు, పెరోస్ షా కాలమువరకు, దాదాపుగా
రెండువందల సంవత్సరములు నెలకొనియుం
డెను. ఈలాటి పన్ను విధించిన మహమ్మదీయుల
యభిప్రాయము, జంతుహింసారూపమైన
దుష్కృత్యమును మాన్పుటయే. ఈ పన్నుకు
జసరి (Jazary) యని పేరు.

మహమ్మద్ షా టుక్లక్ (Mahamad Shah
Tughlak) గోమాంసమే తన యింటియందుప
యోగించినవాడు కాడట. మహమ్మద్ ఘ్యాస్
ఉద్దీన్ టుక్లక్ (Mahamad Ghias-ud-Din
Tughlak) కాలమందు ఘూర్జరదేశమునకు
రాజప్రతినిధియైయుండిన ఫార్హాత్ ఉల్ము
ల్క్ (Farhat-ul-Mulk) అనునతడు హిందు
వులకు పెక్కుపకారములఁజేయుచు గోహింస
కుత్తరువొసఁగడయ్యె. సుల్తాన్ నాసర్ ఉద్దీన్
ఖుస్రు (Sultan Nasir-ud-Din Khushro) తన
దేశమందు పశుహత్యయే జరుగఁగూడదని
బొత్తిగా మాన్పివేసెను. పెరోస్ షావుకు
తర్వాతి మ్లేచ్ఛరాజులు మునుపటి పన్నును ఎప్ప
టివలె విధించిరి. అగ్బర్ చక్రవర్తి పన్ను చెల్లించి
నప్పటికిని పశుహత్య చేయకూడదని మొద
లంట పశుహింసను ఆపివేసెను. 17-వ శతాబ్ది
యందు యాత్రార్థమై హిందూదేశమునకు
వచ్చిన యొక యాంగ్లయాత్రికుడు, హిందు
వులు పశువులందు మిక్కిలి భక్తి శ్రద్ధలు గలిగి
యుండిరనియు, పశుహత్య నరహత్యకు సమా
నముగా భావించియుండిరనియు తన యాత్రా
గ్రంథమందు వ్రాసియున్నాడు. అప్పటి మహ
మ్మదీయపాలకులు మతవిషయమందు హిందు
వులకు ప్రతికూలురుగాక గోహత్య చేయకూడ
దని బహిరంగముగా నుపన్యసించుచుండిరట.

మొగలాయులు తమ పాలనమును హిం
దూదేశమందు స్థాపించినపుడు, బాబర్ సింహా
సనారూఢుడయ్యె. అతడు హిందువుల నడవళ్లను
బాగుగాఁ దెలిసికొని, తన కుమారుడైన హు
మాయూనునకు వ్రాసిన జాబునందు, హిందు
వులకు మతవిషయమున విరోధము చేయకూడ
దనియు, పశుహత్య గావింపఁగూడదనియు
తెలిపెనట. ఈ ప్రాచీన లేఖనము బోపాల్ నగరు
పుస్తకాలయమందిప్పటికి నున్నదట. అగ్బర్,
చక్రవర్తియై సింహాసనమెక్కినపుడు అతడు తన
రాజ్యమందంతటను పశుహత్య మాన్పివేయ
వలెనని యాజ్ఞయొసగిరట. దీనిని గుఱించిన
వివరము ఐని అగ్బరి (Ain-i-Akbary) అను
పుస్తకమందు చూడవచ్చును. ఇతని తర్వాతి
వారును ఇతని యాజ్ఞ ననుసరించుచు వచ్చిరి.
జాహాంగీర్ (Jahangir) [illegible]వలయు
నని ప్రజల కా[illegible]
జన్మదినమైన భా[illegible]

K 2U N01TB N23.2(4

సనమెక్కినదినమైన గురువారమందును దేశమందెల్లెడలను ఏ జంతువును వధింపకూడదనియు, వేటకు సహితము పోకూడదనియు ఖండితముగా నాజ్ఞయొసఁగిరట. ఈ పై చరిత్రాంశములనుబట్టి మహమ్మదీయప్రభువులు మతవిషయమందు హిందువులకు అనుకూలురై వారికి యేవిధమైన విరోధముచేయక భ్రాతృవాత్సల్యము కలిగియుండిరని తెలియుచున్నది. ఈ కాలమందు సహితము మహమ్మదీయ సోదరులు పూర్వులవలె ప్రాచీనాచారమనుసరింపవలయునని ప్రార్థించెదము.

అహింస—బుద్ధుని మేలైన యభిప్రాయము.

చాలాకాలమునకు పూర్వమొక కీర్తిమంతుడైన రాజుండెను. అతనికి పుత్రులు లేకపోవుటచే పుత్రార్థమై యొక యాగము చేయఁబూని దానికైన వస్తువులను సేకరించుచు హోమపశువులకై మేకలను తెండని భృత్యుల కాజ్ఞయొసఁగెను. వారట్లే మేకలను తెచ్చుచుండగా దారిని వచ్చుచుండిన బుద్ధుడీ మేకలనుజూచి మీరీమేకల నెచ్చటికి తీసికొనిపోవుచున్నారని యడుగ వారు రాజాజ్ఞచే యాగమునకై కొనిపోవుచున్నామనిరి. దానిని విని బుద్ధుడు నిష్కారణముగా నిన్ని జంతువులను చంపఁబోవుచున్నారుగదాయని జాలిపడి వానిని వెంబడించి యాగశాలకువచ్చి యచ్చటి పనివాండ్రలో నొకనితో నొక సన్యాసి మీ దర్శనమునకైవచ్చి గుమ్మమునొద్ద వేచియున్నాడని మీ రాజుతోఁ జెప్పుమనెను. వాడును నట్లు చేయఁగా రాజు సన్యాసికెదురేగి సాష్టాంగ నమస్కారముచేసి నిలువఁబడెను. బుద్ధుడును రాజు నాశీర్వదించి, మహారాజా, ఈ మేకలనెందులకై తెప్పించితివని యడిగెను. అతడును మహానుభావా! నాకు పుత్రులులేరు పుత్రోత్పత్తికై యాగముచేయఁబూని యందులకై యీ యజ్ఞపశువులను వేయింటిని తెప్పించితి ననెను. సన్యాసి, అందులకా యిన్ని మేకలను బలి నఱుకఁబోవుచున్నావు. ఇది మిక్కిలి యన్యాయమైన క్రూరకృత్యము అనెను. రాజు, ఈ మాటలను విని పట్టరాని కోపముచే సన్యాసినిఁజూచి, ఓయీ నీవు నిజమైన సన్యాసివా, నీకు వేదశాస్త్రములు తెలుయునా యనెను? అందుకు సన్యాసి నేను నిజమైన సన్యాసినే. వేదశాస్త్రముల రహస్యములన్నిటిని బాగుగా నెరుగుదును, అయినను నీవీ జీవహింసచేయుట మిక్కిలి ఘోరమైన పాపకృత్యముగాని పుణ్యకృత్యముకాదు అనెను. దీనిని వినిన రాజు ఇతడు బుద్ధిహీనుడని తలఁచి ఇతని మాటలను బెడచెవినిఁబెట్టి తాను జేయఁదలచిన యాగమును జేయుచు యాగపశువులైన మేకలను యూపస్తంభంబులయందు కట్టఁబోగా బుద్ధుడచ్చటికిఁబోయి, యా మేకలను యూపస్తంభంబులయందు కట్టవలదు, వానికి మారుగా నన్ను కట్టుడు, నన్నే బలియిచ్చి హోమముచేయుడు అని గంభీరముగా పలికెను. ఆ మాటలను విని, మేకలకై తన ప్రాణమును ధారపోయుటకు సిద్ధుడైయుండు నా మహాత్మునిఁజూచి, రాజు, ఏమియుఁదోచక కొంచెసేపు భ్రమచెందినవానివలెయుండి తర్వాత సన్యాసి చెప్పునది యథార్థమని తెలిసికొని యా మేషముల యథేచ్ఛముగా యడవిని [illegible] విడువుడని సేవకుల కాజ్ఞాపించి యిక నే నెన్నడును జీవహింసచేయనని ప్రతిజ్ఞపట్టెను.

... BY GEORGE KENNETH AT THE DIOCESAN PRESS, ... 455, MADRAS.—A. 2720.